

ANNEANNEMİN
EVİNDEN KALANLAR

REMNANTS FROM MY
GRANDMOTHER'S HOUSE

EDASOYLU

ANNEANNEMİN
EVİNDEN KALANLAR

REMNANTS FROM MY
GRANDMOTHER'S HOUSE

EDA SOYLU

Marmaristeki
güzel emimi
anne anneni nazımın 2006
ber bâyle batisla!
nazımın 2006

Anneanne evleri hep çok düzenlidir, çoğu aynıdır zaten. Muazzam bir uyum içinde her oyma, her varak bir diğeri ile konuşma halindedir adeta. Sanki birini eksiltsek, bütün ev eksik kalır, evin akışı bölünür. Anneanne evleri öyle bir bütündür. Oysa bu bütünlüğün içinde, gizliden gizliye durur erimiş perdeler, seloteyp ile yapıştırılmış vazo, çıkmış duvar kağıtları, sandalyenin kırılmış ahşap oyması, çatlamış ama atılmamış tabaklar. Anneannemin Evinden Kalanlar işte bu sızıyı konu alır.

Giden, ardında büyük bir boşluk ve hüznü bırakarak gider. Bu durumun ağırlığı, aslında eve çoktan çökmüştür, ev başına geleceği bilir. Belki de ev, insandan daha önce hastalanmaya başlamış, biraz çürümüş, biraz eskimiştir. Onarılması da daha güçtür artık; bekler. Ev, içinde yaşayana, içinde yaşayansa evine benzemiştir artık, sahibine benzeyen mal misali bükülür. Bükük bir evin içinde yaşayan insanın yazgısı bellidir; gider. Zaman donar, ev ise kalakalır.

Giden artık çırılçıplaktır. Belleği, duyguları, düşüncükleri, yazdıkları, çizdikleri, hesapladıkları, aldıkları, attıkları hepsi gün yüzüne çıkar. Giden savunamaz kendini. Arkasında bıraktığı kadar kalır.

Eşyaların Tesellisi işte bu noktada devreye girer. Eşyalar vasıtasıyla yapılan arama ve anma şairane bir yaklaşımdır. Bu şiirselliğin içinde, hafıza, eşyalar aracılığı ile ayakta kalmaya çabalarken, bugüne kadar görmediğimiz gölgeler keşfederiz. Gölgedeki kırırtı ve yaşam belirtisi, bize aslında hiçbir şeyin kaybolmadığını ve hiç kimsenin gitmediğini anımsatır. Sessizce gerçekleşen bu anımsatma, bize kendimizi ev(imiz)de hissettirir. Sızıyı sarmalar, hüznü romantikleştirir, boşluğu doldurur. Geride kalanlar, kendilerinin, gölgeleri görebildikleri kadar var olduklarını er ya da geç anlamak durumunda kalırlar.

İçimdeki hüznü ve sızıya bir barınak bulma yöntemi olarak gördüğüm bu sergi, eşyalar üzerinden, boşluğu algılayabilme çabamdır. Anneannemin Evinden Kalanlar, gölgeleri görebilmeyi umar.

Houses of grandmothers are always very organized, most resemble each other. Every ornament, every foil, being in perfect harmony, are in dialogue with one another. As if, if one goes missing, the house becomes lacking, breaking the flow. Grandmother houses are complete as such. Yet, within this wholeness, stands the presence of ragged curtains, a vase mended with tape, ripped wallpapers, broken wood carving of a chair, cracked but preserved plates. Remnants From My Grandmother's House tells on this aching within.

The departed leaves with an empty void and melancholy behind. The weight of this situation had already downed in all around the house, the house already being aware of what is coming next. Perhaps, the house has fallen ill even before its inhabitant, a bit older now, a bit more rotten. At that point, repairs become more difficult; the house waits. As a property reflecting its owner, the house resembles its inhabitant and the inhabitant its dwelling; the house is broken. The fate of a person that lives in a broken house is certain; she or he will depart. Time becomes frozen, house remains muted.

The departed is now stark bare. The memories, emotions, thoughts, writings, scribbles, calculations, bought, discarded they all come to light. The departed cannot defend itself. The departed remains within the things left behind.

The consolation of objects enters our lives as such. The search -the commemoration, through objects is a poetic approach. While the memories try to stay vivid within this poetry through objects, we discover shadows that were hidden to us. The slightest movement and the signs of life in the shadows remind us that nothing actually is lost and no one has departed. This quiet evocation makes us feel at home. It wraps the aches, romanticizes the sadness and fills the void. The ones left behind, sooner or later realize that they exist as much as they can see in the shadows.

This exhibition that I seek refuge to the sadness and ache inside me, is an attempt to comprehend and fill a void through the objects. Remnants From My Grandmother's House seeks to see the shadows.

December 2016 - February 2018

Eda Soylu

**Eşyaların Tesellisinde
Sığınak Bulan Sergi**

Istanbul Art News,
Şebnem Kırmacı Röportajı

“Anneannemin Evinden Kalanlar” sergisi için fikir ne zaman oluşmaya başladı?

“Anneannemin Evinden Kalanlar” sergisi için fikir oluşumu 2016 yılının Kasım ayında başladı. Anneannemin yaklaşık üç ay kadar süren hastalık döneminin başlarıydı ve daha hayattaydı ben bu serginin ismini bulduğumda. Sabah akşam anneannemin evinde, yanı başında zaman geçirirken salonun erimiş perdelerini farkettim; ve farkındaydım, eriyen yalnızca perdeler değildi. Orhan Pamuk “Zamanın bir türlü geçmediğini hissettiğimiz anlarda eşyaların eşyalığını daha çok farkederiz” der. Bu hastalık dönemi, evlerin içinde yaşayana içinde yaşayanınsa evine benzediğini gözlemlediğim bir dönem oldu. Bu benzerliğin oluşumunda eşyaların rolü çok büyük. İçimde o zaman şekillenmeye başlamış olan bu sergi için uzun bir duraklama süreci geçirmem gerekti. Yalnızca okumalar ve yazmalar ile ilerleyebildiğim, içimdeki sızıya bir barınak aradığım ve eş zamanlı olarak devam etmekte olan hayata adapte olmaya çalıştığım bir dönemdi. Bu sergi, hayatı yaşadıkça çözümlendi. Anneannem, ardında bıraktığı eve hep benim geçmemi isterdi, sergiyi somutlaştırdım ancak evine yerleşmem ile gerçekleşebildi. Evin içinde bulunarak, boşluktaki gölgeye tanık olarak, değişen hayatı ve hızla akan zamanı algılamaya çalışarak gerçekleşebildi. Bir kaç katmanlı bir sergi bu. Gidenin ardında bıraktıkları var, kalanların hissettikleri, eşyaların kendi içlerinde geçirdiği süreç, evin kendi içinde geçirdiği yolculuk, bir devri objeleri üzerinden okuyabilme, bir insanın ruhunu ve aklını eşyaları üzerinden okuyabilme, eşyaların kendi hikayelerini anlatması durumu var. Eşyaların tesellisinde sığınak bulan bir sergi bu.

Bu sergi tamamen kişisel tarihinizin izlerinden yola çıkıyor değil mi?

Evet, bu sergi tamamen kişisel tarihimin izlerinden yola çıkıyor; ama geldiği noktada görüyorum ki, bu yalnızca benim kendi tarihim değil. Herkes bir kayıp, bir boşluk yaşıyor; içinde sızı ve hüznü barındırıyor. Hayatın doğal döngüsü bu şekilde: doğuyoruz, yaşıyoruz ve gidiyoruz. Bizler bu döngüyü yaşarken, bütün bu sürece eşyalarımız tanıklık ediyor. İşte bu sebepten, bu sergi, insanın tarihinden ziyade, eşyalara sinen bir tarihin izlerini takip eder. Bir palimpsest misali, bu sefer ışığa tuttuğumuzda değil de, gölgeleri görebildiğimiz an okuyabileceğimiz bir birikim.

Sergiye giden süreçte bu projenin nihai hali nasıl şekillendi?

Projenin nihai haline ulaşmak için epey araştırma yapmam gerekti; özellikle boşluk, sonsuzluk, zaman, ev, eşya, sızı, hüznü ve ruh üzerine. Bu süreçte yolum birbirlerinden çok farklı zamanlarda yaşamış, ama aynı kavramları algılamaya çalışmış yazarlar ve filozoflarla kesişti. Bana yön veren, kapı aralayan, neyi-nereye-nasıl yerleştireceğimin cevabını çok uzun yıllar önce vermiş olan yol göstericiler edindim. Bu sayede, aslen bir küratörü olmayan sergimin birden fazla küratörü oldu. Bu durum benim için çok kıymetli ve bu yüzden kelimelerin önemi bu sergide çok büyük.

Sergiye tanıtın basın bülteninde “Anneanne evleri hep aynıdır” gibi bir cümle var. Bu gözlem sadece belirli kronolojik bir dönem anneanne - çocuk evlerinden mi yola çıkıyor yoksa sizce nesilden nesile anneanne evi hissiyatı hep aynı mı?

Evet, bence nesilden nesile anneanne evi hissiyatı hep aynı. “Anneanne evleri hep aynıdır.” cümlesinde ise bir döneme referans verilir; evlerdeki yemek takımının aynı olduğu, oymaların, varakların arasındaki diyalogun aynı olduğu. Bu dönem Türkiye’si yeni geliştirmektedir ve imkan azlığı vardır; ama anneanne evleri ona rağmen hep çok düzenlidir, içinde muazzam bir uyum ve ahenk barındırır. Ve evet çoğu da aynıdır. Masa örtüleri, dantelleri, koltuk takımları -onların eve yerleştiriliş biçimi-, lambaların sarılığı, duvarların sarılığı, ahşabın kırmızısı, halının laciverti hep aynıdır. Bu evler inanılmaz bir bütünlüğe sahiptir, evin içinde bir akış vardır. Bu evlere zaman yerleşmiştir. Biz bunu objeler üzerinden okuyabiliriz; kırılabilirlik olarak adlandırdığım anlar da bunlardır. Bir dönemin insanların evleri hep aynıdır. Ve bu dönemin insanları çoğu zaman anneannelerimizdir.

“Anneannenin evinden” “kalanlar” diyince bu “kalanlar” denilen nelerdir ve yine metinden yola çıkarak nasıl bir “Sızıya” yol açarlar?

Kalanlar aslında giden kişinin her şeyidir. Belleği, duyguları, düşündükleri, yazdıkları, çizdikleri, hesapladıkları, aldıkları, attıkları ve tabii evi ve eşyaları, kısacası kalanlar gidenin gerçek manasıyla her şeyidir. Sızı, bütün bunlar geride kalmışken etrafı sarmalayan boşluktan ötürü oluşur. Sızı, gidenin ardından evini ve eşyalarını toplarken karşınıza çıkan kırılmış bir vazodur, seloteyle yapııştırılmış; bütünlüğün içinde sessizce duran erimiş bir perdedir, çıkmış duvar kağıdıdır, çatlamış ama atılmamış tabaklardır, ayağı kırık bir masa, sandalyenin kırılmış ahşap oymasıdır. Sızı içinde hüznü barındırır. Bütün bu kalanlar eve yer etmiş, zaman donmuş ve ev asil kalakalmıştır. İşte bu kalakalmışlıktır sızı.

Burada “Giden” diye tasvir edilen nedir-kimdir? Biraz “gidenden” ve öneminden bahsedebilir misiniz?

Burada giden diye tasvir edilen kişi göç eden kimsedir. Gitmek, yani bir çoğunun ölmek olarak nitelendirildiği eylem, aslında bir son gibi görünse de, giden kişi için yepyeni bir başlangıçtır. Elbette kalanlar için de hayat değişecektir, ama giden kişi için durum daha güçtür. Çünkü giden artık kendini savunamaz, arkasında bıraktığı kadar kalır. Giden aslında çırılçıplak kalır ve biz geride kalanlar, o çıplaklığı deşip kendimize tutunacak bir kelime, bir işaret aramakla meşgul oluruz. Satır aralarından kendimize mesajlar çıkarmaya çalışır, artık nefes almayan ve fiziken yanımızda var olmayan kişi ile son bir bağ kurmaya, onunla biraz daha anı biriktirmeye çabalarız. Eşyaların tesellisi işte bu noktada devreye girer.

“Eşyaların tesellisi” diye bahsedilen nedir?

Bachelard, evi insan ruhuna ilişkin bir analiz aleti olarak görür, biz onların içinde olduğumuz kadar onlar da bizim içimizdedir, der. “Ev sayesinde anılarımızın büyük bir bölümü yerleşecek bir yer bulur; hele de ev biraz karmaşıkça, mahzeni ve tavanarası, köşe bucağı ve koridorları varsa, anılarımız da niteliği gittikçe belirginleşen sığınaklar edinir.” İşte anneanne evleri, bu bahsedilen ahenge ve derinliğe sahip evlerdir. Anlar ve anılar eşyalara sinmiştir. Eşyaların tesellisi diye bahsedilen, gidene kalanlarda arama çabasıdır. Orhan Pamuk, eşyalara duyduğumuz ilginin hayatın en büyük tesellilerinden biri olduğundan bahseder, “Ruhumuz şeylere odaklandıkça, dünyanın bütünlüğünü kırık kalbimizde hissediyor ve acılarımızı kabul ediyoruz.” Eşyaların tesellisi, eşyaların sihrine inanmak, onların arasındaki diyaloglara kulak kabartmak, ruhlarına yer vermek ve gölgelerinde barınabilmektir. Çünkü en nihayetinde “Gölge de bir konuttur.”

**The Exhibition That Finds Shelter
In The Consolation Of Objects**

Istanbul Art News,
Interview with Şebnem Kırmacı

When did you establish the idea for Remnants From My Grandmother's House?

The idea development for my exhibition Remnants From My Grandmother's House began in November of 2016. It was the beginning of the three month period of my grandmother's sickness and she was alive when I came up with the title of this exhibition. Orhan Pamuk states in the catalogue of Museum of Innocence "At times that we think time is not passing we realize the objectness of objects." This sickness period became a time that I observed the similarity between the inhabitant and her house, the house resembling its inhabitant and the inhabitant its dwelling. The significance of objects in this resemblance cannot be underestimated. I had to have a grand pause for this exhibition as it was being established within me. It was a period when I could only move on with readings and writings that assisted me in finding a dwelling for the agony I carries within, as I struggled with adopting to daily life. The process of this exhibition untangled as I lived. Grandmother always wanted me to move into her house after her and embodying of this exhibition could only happen after I moved into her house. It could only happen through being in the house and witnessing the shadows of the void as trying to comprehend the time passing so fast. This exhibition has many layers. There are objects that are left behind after the departed, there is a process within those objects, there is a journey the house takes, there is a reading of a period through its objects, reading the mind and soul of the departed through her objects and objects telling their own stories. This exhibition takes shelter in the consolation of objects.

Is this exhibition driven by the traces of your own history?

Yes this exhibition is completely driven from my own personal history, but I've come to realize that it is not only my history. Everyone loses someone, experiences the emptiness, carries the agony and sadness within. The nature of life is this way. We are born, we live, and then we depart. As we live within this cycle it is the objects that witness our process. This is why instead of the history of the inhabitant, this exhibition focuses on the history of objects. As a palimpsest it is an accumulation of layers, but this time instead of holding it against light we look at shadows and only then we are able to read it.

How did the end result of this project take shape as approaching the exhibition?

In order to reach the end result I had to do a lot of research especially on void, infinity, home, objects, agony, pain and soul. Within this process my path crossed with philosophers and writers who lived at different times but dwelled on the same subject matters. It is because of them that I could install the exhibition, because of the light they shone on my way. With this light, although this exhibition did not have a curator, it grew to have many. This is a situation of great importance for me and so are the words; words matter significantly in this exhibition.

In the press release it says "Houses of grandmother's are always very organized, most resemble each other." This observation, does this belong to a certain chronological period of a grandmother-child house or do you think the feeling of a grandmother's house is always the same with each and every generation?

Yes I think the feeling of a grandmother's house is always the same with each and every generation. Within the sentence "Houses of grandmother's are always very organized, most resemble each other," there is a reference to a certain period, when in the houses the dining suits are the same, the dialogue between carving and leaves are the same. This period of Turkey is newly developing and there is a lack of things -facilitywise, but even in these conditions grandmothers' houses are always very neat, objects in perfect harmony with each other. And yes, most of them are the same. Table cloths, laces, sofa sets -and how they are placed in the house-, the yellowness of the lamps, the redness of the wood, the dark blueness of the carpets are all the same. Grandmother houses are complete as such and they carry a harmony within. Time has settled in these houses. Houses of this particular period's people are all the same. And often times those people are our grandmothers.

When you say "Remnants' From My Grandmother's House" what do you mean by "remnants" and what kind of a melancholy do they cause?

Remnants are actually everything that are left behind of the departed. Memories, emotions, thoughts, writings, scribbles, calculations, bought, discarded and of course her house and objects, in other words, remnants, in its truest form, are everything of the departed. Melancholy occurs when covered with all these objects that are left behind in a crowded manner, the presence of void appears Melancholy is a broken vase mended with tape, ragged curtains remaining silently in the wholeness, ripped wallpapers, cracked but preserved plates, a table with broken leg, a chair's broken wooden carving. Melancholy carries sadness within. All these remainings settled in the house, time being frozen house remaining muted. Melancholy lies within this silence.

Who is the departed? Could you please tell more about the departed and its significance?

Here the departed is the one that migrates. Departing, the action of dying as most would say, although seems like an end is actually a beginning. Of course things will also change for the remaining ones as well, but this situation is more difficult for the departed. The departed cannot defend him/herself. The departed remains within the things left behind. The departed is now stark bare and those that are remaining behind penetrate the bareness in order to find a word or two to hold onto, searching for a sign in between lines. The remaining ones search for messages from these lines in between, hoping to bond more with the person that is no longer physically present. The consolation of objects enters our lives as such.

Then what exactly is the consolation of objects?

Gaston Bachelard sees the house as a tool to analyze the human soul and says that as much as we are in them, they are in us. "It is because of a house that our memories find a place to settle, especially if the house is a bit more complex, with a cellar and an attic, corner parish, corridors, our memories own more apparent dwellings." Grandmothers' houses own a similar sort of harmony and depth. Moments and memories are embedded in the objects. What is meant by the consolation of objects is the attempt of searching for the departed within the remainings. Orhan Pamuk states that our interest in things is the biggest consolation of life, "When our soul focuses on things, we feel the wholeness of the world within our broken heart and accept our agony." The consolation of objects is believing the magic of things, hearing the dialogue between them, allowing space for their souls, dwelling in their shadows. For shadows are dwellings.

Anneannemin Evinden Kalanlar
Remnants From My Grandmother's House

© Eda Soylu, 2018
www.edasoylu.com

Metin/*Text*: Eda Soylu
Fotoğraflar/*Images*: Nazlı Erdemirel, Utku Atalay
Tasarım/*Design*: Polin Kuyumciyan
Baskı/*Printing*: Print Center

Bu sergi 2018 yılında MIXER'de gerçekleşmiştir.
This exhibition took place at MIXER in 2018.

MIXER

